

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul V Nr. 7 (207) - 15 februarie 2015

**Duminica Înfricoșătoarei Judecăți;
a lăsării seculului**

SF. AP. ONISIM; SF. MC. MAIOR,
SF. CUV. EUSEBIU DIN SIRIA

La Judecata de Apoi se va cere omului milostivirea

„Dacă ne îngrijim de cele ale lui Dumnezeu, atunci și Dumnezeu se va îngriji de cele ale noastre, și vom străbate în toată liniștea oceanul vieții acesteia.”
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Cea mai cutremurătoare pagină din Sfânta Evanghelie s-a citit astăzi: despre Înfricoșata Judecată. Aceasta a fost rostită de Domnul pe Muntele Măslinilor, căci Scriptura ne spune că judecata din urmă se va face în Valea Plângerii, adică la poalele Muntelui Măslinilor, pe Valea Chedronului. În această vale, Dumnezeu va așeza scaunele pentru judecată, a noastră și a lumii întregi. Biserica numește această Judecată „Înfricoșătoare”, pentru Persoanele care vor participa, Sfânta Treime și toți Sfinții, toată suflarea omenească de la început și până astăzi. Înfricoșătoare pentru sentințele care se vor emite, căci vor fi veșnice. Înfricoșătoare pentru faptele care se vor descoperi, și mai ales pentru că Dumnezeu va pune în fața noastră tot binele pe care l-am făcut noi pentru El și toate binefacerile pe care le-am primit de la El. Și ce avem noi să nu fi primit de la El?

Părinții Bisericii ne învață că această Judecată va fi făcută cu milă pentru cei care fac milă, și de aceea Sfânta Evanghelie ne vorbește despre faptele milei trupești. Dar Sfinții Părinți ai Bisericii ne învață că la Judecata din urmă vor fi judecate și consecințele faptelor noastre, bune sau rele, așa cum le-am făcut.

De aceea, iubitorilor, ne lasă Dumnezeu ani buni ca să ștergem din cartea vieții noastre păcatele care le-am săvârșit și să le înlocuim cu virtuți. Sfântul Nicodim Aghioritul, argumentând cu texte scripturistice ne spune că păcatele mărturisite la spovedanie nu vor mai fi spuse la vremea Judecății, căci spovedania este judecată înainte de Judecata cea mare. ♦

Preot paroh Dinu Pompiliu

CUVÂNT LA DUMINICA ÎNFRICOȘĂTOAREI JUDECĂȚI

Iară când Dumnezeu voiește a te primi în palatul Său cel împărătesc din cer, când împăratul împăraților voiește a te cinsti și a te face însemnat, când tu ai să strălucești între îngeri și ai să te îndulcești de mărirea cea negrăită, tu te stânjenești, pe când ar trebui cu bucurie și săltând să jertfești însăși viața ta pentru aceasta.

Tu faci toate numai ca să dobândești o dregătorie, un post de cinste pe pământ; iară când îți se făgăduiește împărăția cerului, o împărăție veșnică, atunci tu te lenevești și te retragi.

O, închipuie-ți în duhul tău cerul, această înălțime nesfârșită, această lumină strălucitoare, cetele îngerilor și ale arhanghelilor, și toate puterile cerești și stăpânirile, și totodată gândește la Ziua Judecății; atunci vei socoti mică toată mărirea cea pământească și vei vedea o privescătoare care te va umple de fiori și de groază! Tu vei vedea, cu duhul, cum cerul se deschide și Unul Născut Fiul lui Dumnezeu, întru mărirea Sa pogoară la Judecată, înconjurat nu de sute, ci de multe mii de îngeri. Toate se vor umple de groază și de frică, pământul se va despica și toți oamenii, de la Adam, vor ieși și vor învia. Iar Hristos Însuși se va arăta cu o mărime care, prin strălucirea Sa, va

întuneca lumina soarelui și a lunii. Ah, ce nepricepere ar fi, când pe noi ne așteaptă astfel de bucurii și mărire, să nu ne lipsim cu totul de acestea de acum și să nu gândim la amăgirea Satanei, care ne abate de la niște lucruri așa de mari, dându-ne pulbere și noroi pentru ca să răpească cerul, arătându-ne chipuri de umbre pentru ca să ne smulgă bunurile cele adevărate! Iar chipuri de umbră sunt bucuriile și bogățiile cele pământești. Când va veni atunci lumina, se va arăta că cei ce adeseori păreau cei mai bogăți, sunt într-adevăr cei mai săraci. Acum noi, iubitorilor, știind toate acestea, să fugim de înșelăciunea Satanei, ca să nu ne osândim împreună cu dânsul și să nu ne zică Judecătorul: „Duceți-vă de la mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui” (Mt. 25, 41). ♦

Sfântul Ioan Gură de Aur
Din „Omiliile la Postul Mare”

SEMNELE SFÂRȘITULUI LUMII

Cu toate că Scriptura nu ne permite să prevedem cu siguranță momentul în care se va produce sfârșitul lumii, ea ne oferă totuși câteva semne care indică cu aproximație apropierea sfârșitului ei.

Aceste semne sunt:

- 1. Predicarea Evangheliei la toate popoarele (Matei 24, 14);**
- 2. Convertirea poporului iudeu la creștinism (Matei 24, 10 și 12);**
- 3. Căderea multora de la credință, amăgiți de prooroci mincinoși (Matei 24, 4);**
- 4. Înmulțirea războaielor și a veștilor despre războaie (Matei 24, 67);**
- 5. Mari catastrofe în natură (Matei 24, 7 și 29);**
- 6. Venirea lui Enoh și Ilie (Apocalipsa 19, 1);**
- 7. Apariția lui Antihrist (II Tesaloniceni 2, 3 - 11; I Ioan 2, 18), care va săvârși împreună cu apostolii săi mincinoși tot felul de semne ca să amăgească pe oameni. Acesta se va substitui lui Hristos și va prizoni cu furie pe aleșii Domnului (Matei 24, 5 și 11);**
- 8. Arătarea pe cer a „semnului Fiului omului” (Matei 24, 30), adică a crucii.**

Aceste preziceri au însă un caracter paradoxal (contradictoriu – n.r.), fiindcă în timp ce ele ne oferă semne cu privire la sfârșitul lumii, Sfânta Scriptură spune totuși că sfârșitul se va produce pe neașteptate, așa cum arată Sfântul Apostol Petru: „Iar ziua Domnului va veni ca un fur, când cerurile vor pieri cu vuiet mare, stihiiile, arzând, se vor desface, și pământul și lucrurile de pe el vor arde cu totul” (II Petru 3, 3-4, 10).

Caracterul paradoxal al acestor semne se explică prin înțelepciunea pedagogiei divine, care nu vrea să terorizeze lumea cu sfârșitul ei apocaliptic. După cum omul nu ajunge să fie terorizat de sfârșitul vieții sale, fiindcă nu-și cunoaște vremea sfârșitului, tot astfel nici lumea nu va fi terorizată de sfârșitul ei inevitabil, de vreme ce nimeni nu știe precis când se va produce el.

Urmând pilda fecioarelor nebune, unii vor continua să se căsătorească și să-și vadă de treburile lor, alții însă, urmând pildă fecioarelor înțelepte, vor păstra candela aprinsă, veghind, pentru că nimeni nu știe ceasul în care va veni Mirele. Sunt creștini care s-au încumetat să stabilească data Parusiei Domnului, fără să țină seama de caracterul ei supranatural și imprevizibil. Sfârșitul lumii se va produce pe neașteptate, fiindcă Dumnezeu îi lasă pe oameni să lucreze în voie până în ultima clipă a existenței lor, ca să aibă răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos.

Sfinții Părinți văd sfârșitul lumii

„Nu am cu ce să mă îndreptățesc la Judecată. Fapte nu am”

Nici să nu credeți că vă puteți îndreptăți prin fapte. Îndreptățirea vine pe de-a-ntregul în virtutea morții pe cruce a Domnului. Sunt însă și niște condiții. Și chiar dacă noi nu ne putem da seama de ele deplin, le putem însă dori și căuta fără fățărnicie să reușim a le înțelege, după măsura puterilor noastre. Varvarei Alexandrovna i-am dat sarcina să se gândească ce

într-un plan intern al lui Dumnezeu privitor la Biserică și lume. Pe de o parte, Sfinții Maxim Mărturisitorul și Simeon Noul Teolog consideră că lumea își va găsi sfârșitul când Trupul lui Hristos va fi completat cu mădulele care se vor naște și se vor adăuga Lui în calitate de Cap al trupului Său, care este Biserica. Pe de altă parte, Sfântul Grigore de Nyssa spune că Dumnezeu privește în viziunea Sa omenirea ca un întreg și sfârșitul ei nu se va produce înainte de nașterea tuturor. S-ar părea că există o contradicție între aceste două puncte de vedere, însă contradicția este numai aparentă, fiindcă ambele arată că numai astfel orice om va avea posibilitatea să opteze, prin libertate și credință, la calitatea de mădule al Trupului lui Hristos, care este Biserica de sus. Nu toți oamenii vor aparține Trupului lui Hristos, dar toți, până la ultimul dintre ei, vor avea deschisă această posibilitate, căci Dumnezeu nu voiește moartea nici unui păcătos, oricare ar fi el, ci să se întoarcă și să fie viu.

Astfel, epuizarea istoriei nu va fi nici accidentală și nici silită de providența divină, ci se va datora unei misterioase convergențe și întâlniri a istoriei cu providența divină, care nu exclude nici libertatea omenească, nici lucrarea dumnezeiască. Prin îmbinarea celor două cauzalități în explicarea sfârșitului istoriei se dă un răspuns convenabil unei eventuale afirmații că istoria ar fi un eșec al operei lui Dumnezeu, însuși faptul că omenirea este destinată învierii, a cărei bază a fost pusă de Hristos, și anume a învierii în solidaritate, pe un plan de viață absolut și fericit, arată că Dumnezeu a pregătit omenirea pentru ceva mai înalt, și istoria creației este numai o etapă în care omenirea poate contribui la creșterea ei pentru această viață absolut fericită. Trebuie avut însă în vedere că istoria nu va ajunge la sfârșit numai prin ea însăși, ca și cum lumea ar fi autonomă, ci prin voia lui Dumnezeu, Care a zidit și mântuit lumea din iubire, prin Logosul întrupat, și Care, tot din iubire, o va ridica pe planul vieții îndumnezeite și veșnic fericite. ❖

**Pr. Prof. Dr. Dumitru Popescu
crestinortodox.ro**

este „răspunsul bun” la judecata lui Hristos pentru care ne rugăm în ectenie și să îmi scrie răspuns. Iată, și dumneavoastră am ajuns să vă scriu același lucru. Varvarei însă i-am adăugat: chiar dacă toată viața nu va dezlega această problemă, să se gândească la ea în toată ziua și în tot ceasul. ❖

**Sfântul Teofan Zăvorâtul
Sursa – doxologia.ro**

MILA ȘI FAPTELE BUNE NE VOR MÂNTUI

În anul în care Biserica îl comemorează pe Sfântul Ioan Gură de Aur, ne-am gândit că ne este de folos să ne adăpăm din înțelepciunea și sfințenia acestui mare Sfânt Părinte al Bisericii. Puterea sa a stat mai ales în cuvânt și, spre bucuria noastră, ne-a lăsat mii de pagini din care tot creștinul găsește lumină minții sale, povăț pentru viațuirea în această lume și undelemn pentru răni. De câte ori vom afla prilejul, iar spațiul foii duminicale ne va permite, vă vom oferi crâmpie din operele sale, în care aflăm inspirate tâlcuiri ale Scripturii și înțelegem cum Aceasta poate fi trăită și împlinită de fiecare creștin în viața sa.

Astăzi Evanghelia ne-a vorbit despre milostenie și fapte bune pentru care vom da răspuns la Judecata de Apoi. Să nu uităm însă că ne bucurăm clipă de clipă de binefacerile lui Dumnezeu, de care de cele mai multe ori nu suntem nici conștienți și nici recunoscători față de El. Iar noi, la rândul nostru, trebuie să dăruim mai departe, ajutor aproapelui în lipsurile sau bolile sale. (n.r.)

❖ Omul care poate cugeta la înviere și s-a mutat cu totul în viața cea de dincolo, le socotește o nimica pe toate cele de aici: bogăția, belșugul, aurul, argintul, hainele, petrecerile, mesele bogate și cele asemenea lor. Iar odată ce le socotește pe toate o nimica, îi vine mai ușor să aibă grijă de săraci. De aceea și Pavel dă sfat de milostenie după ce mai întâi pregătise bine sufletul lor cu învățătura despre înviere.

❖ Dacă vom avea fapte bune, vom avea cu noi pe Duhul Sfânt; și când avem cu noi pe Duhul Sfânt, vom avea și fapte bune. Și din contră: dacă nu avem fapte bune, Duhul Sfânt pleacă de la noi, iar dacă rămânem pustii de Duhul Sfânt, atunci și în fapte vom șchiopăta.

❖ Când vede că vrem să facem cele ce trebuie și avem gânduri curate, Dumnezeu ne întinde mâna, ne răsplătește înainte de a ne osteni, ca să ne mărească cu asta și mai mult râvna. Și vei vedea că asta se întâmplă cu toți dreptii.

❖ Toate rămân pe pământ și numai faptele bune călătoresc împreună cu noi. Pentru acelea vom da socoteală; pentru acelea vom primi plată.

❖ Căci fapta bună nu aduce atâta folos celor ce o primesc, pe cât celor ce o fac, fiindcă le dă curaj față de Dumnezeu.

❖ Gândește-te: ai semănat milostenie, te așteaptă în ceruri tezaure neprețuite

și slavă veșnică; ai semănat înțelepciune, vei primi cinste și recompensă, laude din partea îngerilor și cununi neveștejite din partea celui ce recompensează.

❖ Fiecare va lua plată după osteneală, nu după sfârșitul sau rezultatul lucrului, ci după osteneală. Căci ce sunt eu vinovat dacă nu sunt cu băgare de seamă cei ce mă ascultă.

❖ Dacă încercările, boala, neputința sau pieirea trupului, pe care le suferim fără voia noastră, că nu le facem noi, ni se socotesc pentru ștergerea păcatelor, cu mult mai mult faptele bune, pe care le facem cu voia și râvna noastră.

❖ Dumnezeu nu vrea ca un creștin să se mulțumească numai cu mântuirea lui, ci să zidească și pe alții, nu numai prin învățătură, ci prin viața și purtarea sa. Nimic nu îndeamnă pe cineva pe calea adevărului ca viața curată. Oamenii nu se uită la ce spunem noi, cât la ce facem noi. Și ca să vezi că lucrurile stau așa, iată! Chiar dacă am filosofa noi de nenumărate ori cu cuvântul și am vorbi despre supunerea la voia lui Dumnezeu, dar dacă atunci nu arătăm prin fapte ce am spus, nu folosește atât cuvântul nostru, cât vatămă fapta; dar dacă și înainte de a vorbi și după ce am vorbit arătăm prin faptă că ne supunem voinii lui Dumnezeu, suntem crezuți când dăm sfatul, pentru că împlinim cu fapta ce sfătuim, Hristos pe aceștia i-a fericit, spunând: „Fericit cel ce face și învață” (Matei, 5, 19). Uită-te că întâi a pus fapta, apoi învățătura. Când fapta merge înainte, chiar dacă nu urmează învățătura, fapta e de ajuns să învețe mai puternic decât glasul pe cei ce o văd.

❖ Multă răsplată așteaptă pe cei care

au făcut fapte bune, iar răsplata este și mai mare când cei care au săvârșit faptele cele bune au trecut prin primejdii și au suferit ocări și necinste de la oameni. Dacă doi oameni săvârșesc aceeași faptă bună, unul însă o săvârșește fără nici o osteneală, iar altul cu multă osteneală, apoi și cinstea și cununile unuia și altuia sunt deosebite.

❖ Voi spune după acestea și un alt lucru care poate părea uimitor, dar și adevărat. Chiar dacă va lucra cineva un lucru mare și nobil, dar nu cu osteneală, primejdie și pătimiri, nu va primi o răsplată mai mare: „căci fiecare își va primi plata după osteneala lui” (I Cor., 3, 8), nu după mărimea virtuții, ci după ponderea pătimirii. De aceea și Pavel când se laudă nu se laudă numai pentru că a făcut vreun lucru nobil, ci pentru că a pătit cele rele.

❖ O, ce trândăvie! O, ce nerecunoștință! Noi care veșnic trăim în viclenii și păcate, chiar de am face vreodată un bine cât de mic, apoi ca și slugile cele nerecunoscătoare examinăm cu cea mai mare atenție, și cernem fapta săvârșită ca să vedem dacă are vreo plată. Și cu toate acestea plata este mare, dacă nu o săvârșești cu speranța de plată, ci ca o slugă ce nu caută recunoștință. Noi trebuie să facem totul pentru Hristos, nu pentru plată, ci pentru El, căci de aceea ne-a făgăduit și împărăția cerurilor, ca El să fie iubit de către noi.

❖ Este vorba să faci o faptă bine plăcută lui Dumnezeu, și te oprești să întrebi dacă ți se dă răsplată? N-ar trebui, oare, să nu faci o faptă dacă prin săvârșirea ei cazi în gheenă? N-ar trebui, oare, dimpotrivă, să săvârșești cu multă râvnă numai faptele cele bune? Faci o faptă iubită de Dumnezeu, și mai ceri încă altă răsplată? Într-adevăr, nu știi ce mare fericire este a plăcea lui Dumnezeu! Dacă ai ști, n-ai mai gândi că poate exista vreo altă răsplată asemenea acesteia! Nu știi oare că atunci ți se mărește răsplata, când îți îndeplinești îndatoririle fără să nădăjduiești răsplată? Nu observi că și oamenii îi cinstesc mai cu seamă pe aceia pe care-i văd că nu urmăresc atât răsplata, cât împlinirea îndatoririlor lor, pe aceia care-și dau mai multă silință în a plăcea decât în a primi vreo cinstire? Când oamenii se poartă cu atâta noblețe față de semenii lor, tu, care ai primit atâtea binefaceri de la Dumnezeu, care nădăjduiești să mai primești încă atâtea bunătăți, când e vorba să săvârșești o faptă care duce la mântuirea ta, te mai interesezi de răsplată înainte de a o săvârși? ❖

*Extrase din
„Lumina Sfințelilor Scripturi”*

LITURGHIA, CEA MAI SFÂNTĂ SLUJBA A BISERICII

Dintre toate actele noastre de cult prin care cinstim și preamărim pe Dumnezeu, cel mai desăvârșit este sacrificiul sau jertfa. Jertfa este dăruirea plină de iubire și evlavie a unui obiect în cinstea lui Dumnezeu. Prin aceasta voim să arătăm că El, ca ziditor a toate, este stăpânul tuturor lucrurilor și că noi, ca făpturi ale Lui, atărnăm întru totul de El. Astfel îi recunoaștem stăpânirea și puterea și mărturisim datoria noastră de recunoștință și de iubire față de El, pentru toate câte ne-a dat.

Jertfa este tot atât de veche și răspândită ca religia însăși. Înclinația de a cinsti pe Dumnezeu prin jertfă este sădită chiar în firea omului; de aceea găsim jertfa în toate religiile, la toate popoarele și în toate vremurile. Aducerea de jertfă începe chiar cu primii oameni, și anume cu jertfa lui Cain și Abel, despre care ne mărturisește prima carte a Sfintei Scripturi: „Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului. Și a adus și Abel din cele întâi născute ale oilor sale și din grăsimea lor” (Fac. 4, 3-4). Îndeosebi la evrei, jertfele au fost orânduie de Dumnezeu însuși, prin Moise, care a întocmit cu de-amănuntul atât felul sau materia jertfelor, cât și timpul și rânduiala sau chipul în care trebuiau aduse. Acestea le găsim descrise mai ales în cartea a treia a Sfintei Scripturi, numită Levitic, sau Cartea Preoților, scrisă de Moise.

❖ Dar și noi creștinii aducem jertfă lui Dumnezeu: Sfânta Euharistie, adică însuși Sfântul Trup și Sânge al Domnului.

❖ Slujba în timpul căreia se pregătește și se aduce jertfă Sfintei Euharistii este Sfânta Liturghie.

❖ Cel care a întemeiat Sfânta Liturghie și ne-a învățat și poruncit s-o săvârșim este Mântuitorul însuși. Ea a fost întemeiată în ajunul morții Sale pe cruce, adică Joi seară, la Cina cea de Taină. Serbând atunci Paștele, împreună cu ucenicii Săi, «Iisus luând pâinea și binecuvântând a frânt și a dat ucenicilor Săi, zicând: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu”. Luând apoi paharul și mulțumind, le-a dat lor zicând: „Beți dintru acesta toți: acesta este Sângele Meu al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor”» (Matei 26, 26-28; Marcu 14, 22-24; Luca 22, 19-20; I Cor. 11, 23-25).

❖ Sfânta Liturghie este o rânduială de

sfinte rugăciuni, în timpul cărora se săvârșește și se aduce jertfa fără de sânge a Legii celei Noi, întemeiată de Mântuitorul la Cina cea de Taină și încredințată de El Sfinților Săi Apostoli, iar de aceștia, urmașilor lor Sfințiți (arhieri și preoți), pentru a fi săvârșită de-a pururea în Biserica creștină, spre pomenirea Lui și spre iertarea păcatelor membrilor Bisericii Lui.

❖ Slujba Sfintei Liturghii o pot săvârși numai arhierii și preoții cu hirotonie legală, adică sfințiți și așezați după rânduiala canonică a Bisericii. Cei caterisiți sau îndepărtați din slujbă și cei vinovați de păcate grele nu mai pot liturghisi. Diaconul nu poate sluji singur, ci totdeauna numai cu arhierul sau cu preotul. În afară de preotul săvârșitor al Sfintei Jertfe, pentru săvârșirea Sfintei Liturghii mai trebuie neapărat cel puțin un cântăreț care să dea răspunsurile la strană și să ajute pe preot în anumite momente ale slujbei. Acesta conduce în cântările Sfintei Liturghii pe credincioșii care iau parte la slujbă.

❖ Sfânta Liturghie se săvârșește numai în biserică sau în paraclise și capele sfințite și cu Antimis, în partea cea mai sfântă, adică în Sfântul Altar. Numai în cazuri cu totul excepționale, ca de pildă pe câmpul de luptă, și numai cu învoirea episcopului locului, Sfânta Liturghie se poate săvârși și în afară de biserică, într-o casă sau într-un loc curat, pe o masă pe care se întinde Sfântul Antimis. Fără de el nu se poate săvârși Sfânta Liturghie nici în biserică, unde stă totdeauna pe Sfânta Masă, și nici în afară de biserică. ❖

(Credința ortodoxă)

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 15 - 22 FEBRUARIE 2015

ZIUA

ORA

SLUJBE/activități

Duminică 15 februarie 08⁰⁰-12⁰⁰ Duminica Înfricoșătoarei Judecăți – a lăsăturii sec de carne. Utrenia, Sfânta Liturghie

Miercuri 18 februarie 17⁰⁰-19⁰⁰ Sfântul Maslu / Zi aliturgică

Vineri 20 februarie 17⁰⁰-19⁰⁰ Vecernie cu Litie, Acatist / Zi aliturgică

Sâmbătă 21 februarie 07³⁰-09³⁰ Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților
17⁰⁰-18⁰⁰ Vecernie

Duminică 22 februarie 08⁰⁰-12⁰⁰ Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a lăsăturii sec de brânză). Lăsatură secului pentru Postul Sfințelor Paști. Utrenia, Sfânta Liturghie.

Despre Sărindar

Sărindarul este rânduiala de pomenire a morților sau a viilor la patruzeci de Sfinte Liturghii în șir. În limba greacă „sărindar” înseamnă patruzeci.

Preotul pomeniște sărindarele la 40 de Proscomidii săvârșite duminica, în sărbători și în alte zile, scoțând pe Sfântul Disc miride (părțile din prescurile aduse la altar) pentru vii - respectiv pentru morți - după cum este întocmit pomelnicul.

Sărindarul este de două feluri: sărindarul de obște și sărindarul individual.

Sărindarul de obște se săvârșește de către preot timp de 40 de Liturghii neîntrerupt în cinstea unui eveniment cum ar fi: sfințirea bisericii, hirotonie etc. La acest sărindar se pomenesc pomelnice sărindar cu rubrici pentru vii și pentru morți (în special aceia care au contribuit la renovarea, construcția bisericii, ctitorii din vechime ș.a.m.d.)

Sărindarul individual este pomenirea celor vii sau morți la 40 de Sfinte Liturghii consecutive pentru a cere de la Dumnezeu iertare și dezlegare de păcate.

În special însă creștinii aduc sărindare la biserică la începutul posturilor mari (Postul Nașterii Domnului, dar mai ales Postul Paștilor) însoțite de prinoase (grâu, untdelemn, vin, zahăr, făină, mirodenii și alte daruri) necesare pregătirii colivelor.

Sărindarele pentru cei adormiți sunt pomenite în posturi la Sfânta Liturghie și la slujba litiei pentru cei adormiți.

În toate sâmbetele Postului Mare Biserica face pomenire specială pentru cei adormiți săvârșind slujba Liturghiei și a Parastasului.

Dezlegarea sărindarelor se face când se împlinesc cele 40 de zile de pomenire, zi în care se slujește cea de-a 40-a Liturghie și Parastasul.

Credincioșii care aduc un sărindar la sfânta biserică trebuie să se roage individual în această perioadă la rugăciunile particulare, dar trebuie să participe la biserică în sâmbetele special rânduite pentru pomenirea morților și mai ales în ziua dezlegării parastaselor, când pregătesc colivă și alte daruri spre a fi împărțite ca milostenie.

În Postul Mare dezlegarea sărindarelor se face în Sâmbăta Floriilor. ❖

Programul meditațiilor îl găsiți la avizier sau pe site-ul Parohiei Șerban Vodă